

Чудната пѣвица.

При едната страна на село Борисово се разтилаше дивна, обширна гора. Хиляди буки и джби правѣха красивъ вѣнецъ около хубавото селце. Хората се радваха като дѣца на този красивъ вѣнецъ, оглушаванъ отъ сладки птичи пѣсни.

Бѣше чудно хубава лѣтна нощъ. Работливитѣ селяни се прибираха вече въ своитѣ бѣдни кжшурки и слагаха морни глави на легло. Само въ сѣвсѣмъ близката до гората кжщица още не спѣха. Тукъ живѣеше бѣдна млада вдовица съ своето дѣте — едничка ѝ радостъ на свѣта — Иванчо.

Въ обѣрнатата къмъ гората стаичка бѣ тъмно. Само мѣсечината прашаше своитѣ свѣтли лъчи въ малката стаичка, кждѣто Иванчо, въ сладкитѣ пригрѣдки на майка си, тихо разговаряше съ нея.

А тамъ въ красния вѣнецъ се бѣ заврѣла чудна пѣснопойка. Какъ омайно пѣеше тя! Ту започне сладка тиха пѣсень, ту оглуши нощната тишина, ту бавно-бавно замира нейния меденъ гласецъ; пакъ подеме изеднажъ, майсторски чупи и кърши своята обична пѣсень, засили-засили и пакъ тихичко-тихичко замира всичко. И човѣку ставаше радостно, приятно. Забравя той всички грижи, па си душа слади отъ тази чудна пѣвица.

И Иванчо се радваше на тая незнайна пѣвица. Той бѣ слушалъ за нея, но не я познаваше, не бѣ я още виждалъ.

— Мамо, коя е тази, дѣто тѣй сладко пѣе сега?

— Чудната пѣвица, синко — отвърна майка му.

— Но нали всичко вече заспа? Защо тя сега почва да пѣе?

— Да, синко! Тя днесъ е сжщо тичала, работила, както и азъ, но нощъ обича да пѣе, когато всичко заспи, когато и нейнитѣ дѣчица склопятъ очи.

— Та нима тя има дѣчица, мамо?